

Người đã nằm xuống, vĩnh viễn rời xa đàn con cháu mà Người đã từng thương yêu, trực tiếp hay gián tiếp dạy dỗ suốt mấy thập niên qua. Với tấm lòng bao la của một người thầy, một người mẹ, Người ra đi để lại bao thương tiếc cho toàn thể đại gia đình Trưng Vương.

Tin buồn loan đi rất nhanh. Tập thể TV khắp nơi trên thế giới đều hướng lòng về Virginia, nơi cử hành tang lễ Cô, để hòa nhập cùng nỗi niềm thương tiếc, kính yêu vị thầy khả kính mà các giáo sư và học trò bày tỏ trước linh cữu Cô, để cùng nhau nguyện cầu hương linh Cô sớm về nơi vĩnh phúc.

Chị Vũ Tố Lan,
Chị Bùi Kim Thi,
Chị Hoàng Phương Liên,
Chị Hoàng Mỹ Hiền,
Chị Trịnh Kim Ngân, và sau chót là con:
Nguyễn Thị Bích Thanh.
Kính thưa Cô,

Cùng với thời gian, chúng con càng cảm nhận sâu sắc niềm hãnh diện đã từng là giáo- sư của trường Nữ Trung học Trưng Vương. Kết quả sự nghiệp của Cô để lại chính là niềm hãnh diện chung của những người đã từng một thời sinh- hoạt dưới mái trường xưa.

VĨNH BIỆT CÔ

Sau đây là lời vĩnh biệt vị hiệu trưởng kính yêu của toàn thể đại gia Đình TV, Cô Tăng Xuân An, do Cô Nguyễn Thị Bích Thanh, đại diện cho các giáo sư, và Chị Tâm Đạt, đại diện cho cựu nữ sinh TV đọc trước tang lễ, ngày 2 tháng 3 năm 2001, tại Murphy Robert J. Funeral Homes, Arlington, Virginia

Kính thưa Cô,

Trước hết, xin Cô vẫn cho phép con được dùng tiếng Cô, cách xưng hô con chưa hề thay đổi kể từ ngày sang đây cũng như ngay từ ngày đầu được vào làm học trò Trưng Vương niên - khóa duy nhất ở Lớp Độ Nhất A1, sau đó lại được làm cô giáo Trưng Vương gần trọn mười ba niên- khóa, tính đến tháng Tư năm 1975.

Vì là em út trong nhóm Cựu Giáo- Sư Trưng Vương Vùng Hoa Thịnh Đốn nên con được các bậc chị nhường cho vinh dự hôm nay lên đây nói Lời Bái Biệt Cô. Vậy, con xin được xưng danh nhóm Cựu Giáo- Sư Trưng Vương Vùng HTĐ hiện diện đầy đủ hôm nay, gồm có:

Kính thưa Cô,

Từ khi phải xa trường, bốn chữ *Gia Đình Trưng Vương*, đã mang một ý nghĩa thật đặc biệt đối với sinh- hoạt của tình nghĩa thầy trò, bằng hữu Trưng Vương nơi Hải- Ngoại. Riêng Gia Đình Trưng Vương Vùng Hoa Thịnh Đốn, ngay từ bước đầu tiên xa xứ đã có một an ủi đặc biệt, đó là được gần Cô, vị hiệu- trưởng, đã từng được mệnh danh là Linh- hồn của ngôi trường xưa yêu dấu.

Thầy và Cô đã chọn Tiểu Bang Virginia để định cư nên từ đó các “cựu Trưng Vương” vùng Hoa Thịnh Đốn đã có nhiều dịp được tới thăm Thầy Cô. Càng gần Cô, những cựu TV càng thêm niềm ngưỡng mộ và nhận ra hai nét nổi bật nơi Cô: khi xưa là *nét Uy thiên phú* bây giờ là tình gia đình đầm ấm bao dung.

Kết quả công nghiệp của Cô đã rõ ràng nên hôm nay con chỉ xin được vụng về nêu lên một trong những nét đẹp của Cô trong cuộc sống nơi đây, đó là tình yêu đầm ấm của Cô dành

cho Thầy.

Khi Thầy còn sinh thời, hình ảnh quen thuộc của Thầy Cô nơi công cộng là luôn luôn hai người sánh vai, tay trong tay, chuyện trò vô cùng tương đắc. Một hình ảnh đẹp nhất của Thầy và Cô mà con đã tình cờ được “chiêm ngưỡng” là hình ảnh cách đây đã hơn mười ba năm. Một buổi sáng, khi con vừa bước vào Siêu Thị Jumbo ở vùng Annandale Virginia, đã thoáng nghe thấy giọng nói quen thuộc của Cô ở đâu đó gần khu bày bán rau tươi và trái cây. Con vội tìm đến để chào, nhưng khi đến gần, nhìn thấy “cảnh” Thầy và Cô đang bàn bạc rất tương đắc trong khi cùng chọn lựa những trái nho, trái táo, con đã thú vị đứng im đấy để được “ngắm” trọn vẹn một hình ảnh rất đẹp của đôi vợ chồng, tuy tuổi đã vượt quá xa giới-hạn... “thất thập cổ lai hi” nhưng vẫn còn những cơ xử, ngôn ngữ đậm thắm tương đắc. Ngược dòng thời gian thì hồi ấy tuổi của Thầy và Cô đã bắt đầu vào “bát thập”...

Chỉ mấy ngày sau đó, con đã vô cùng sửng sốt khi nghe tin Thầy lâm bệnh. Căn bệnh đã không hề thuyên giảm và kéo dài cho đến khi Thầy qua đời.

Những cựu giáo- sư và cựu nữ -sinh Trưng Vương ngày ấy không ai quên được hình ảnh của Cô, tuy lúc nào cũng tận tụy túc trực bên giường bệnh của Thầy nhưng vẫn giữ được sắc diện tươi tỉnh bình tĩnh... Có lần Cô đã nói: dù Thầy lâm bệnh bao lâu, Cô vẫn muốn tự tay săn sóc cho Thầy.

Thầy qua đời vào ngày cuối cùng của năm 1987. Khi chúng con đến bái biệt Thầy, nhìn tấm ảnh chụp Thầy khi còn rất trẻ trong khung kính đặt giữa nén hương, hoa trái,

có người đã tỏ ý thắc mắc... Cô đã không chút ngần ngại giải thích: “Chính tôi chọn tấm hình ấy của nhà tôi, vì đây là tấm hình mà tôi thích nhất”.

Khi Cô qua đời, con lại biết thêm một chi tiết chứng tỏ tình yêu tuyệt đối của Cô dành cho Thầy, đó là một “tên mới” của Cô: tên Nguyễn Thị Hợp An, dùng trên giấy tờ nơi đây. Đây không phải là cách ghép tên duy nhất của Cô, vì ngay từ xa xưa, chữ ký của Cô trên tất cả những văn thư của nhà trường, trên Thẻ Học-Sinh, Học Bạ, cũng là một sự ghép tên của Thầy và Cô. Chữ ký đó là: An Bích Hợp!

Thời gian tuy thấm thoát thoi đưa nhưng tính từ ngày Thầy qua đời cho đến nay đã hơn mười ba năm Cô mới ra đi để đoàn tụ cùng Thầy... Con bỗng như nhìn thấy ngay trước mắt lúc này, hình ảnh muôn thừa của Thầy Cô: Hai người đang sánh vai, tay trong tay, phôi phôi trong lớp mây trắng bồng bênh trên kia...

Trước khi bái biệt Cô, xin Cô nhận nơi đây lòng thành kính tri ân sâu xa của toàn thể chúng con. Chúng con thành kính nguyện cầu Hương Linh Cô sớm được đón đưa về Nơi Vĩnh Cửu.

Các chị cựu nữ sinh TV (VA) viếng thăm linh cửu Cô lần cuối .

Cô Hiệu Trưởng kính yêu của chúng con
Hôm nay gia đình Trung Vương tụ họp
tại đây để phúng điếu và tiễn đưa Cô đến nơi an
ngủ cuối cùng.

Thưa Cô, chúng con may mắn được học
trường Trung Vương khi Cô làm Hiệu Trưởng.
Chúng con còn nhớ hồi đó Cô rất nghiêm khắc,
giọng nói Cô lúc nào cũng vang vang, chúng con
rất sợ Cô. Tuy nhiên Cô rất bao dung. Chúng con
cũng biết Cô muốn chúng con chăm lo học hành
để có một căn bản học vấn sau này lo cho gia
đình và giúp ích cho xã hội. Nay chúng con đã
thành nhân. Chúng con xin ghi nhớ công ơn dạy
dỗ của Cô.

Hình ảnh ghi lại những sinh hoạt TV với Cô lúc sinh thời

Thưa Cô, với gần một trăm năm cuộc đời,
Cô đã tận tụy trong ngành giáo dục hơn bốn
mươi năm. Cô là người đầu tiên đề nghị đổi tên
trường Trung Học Hà Nội thành tên trường Trung
Học Trung Vương. Cô cũng là người đưa ý chọn
màu xanh lam làm màu áo đồng phục. Nhờ Cô
mà chúng con có được bộ đồng phục xinh đẹp
này. Chúng con xin cảm ơn Cô.

Vận nước đổi thay. Thầy trò dạt dứu nhau
qua xứ lạ quê người. Cô là linh hồn của Trung
Vương Hải Ngoại. Nhìn thấy Cô chúng con thêm
phấn khởi, hăng say, chung vai sát cánh làm việc

trong các sinh hoạt của gia đình Trung Vương để
duy trì cho tình Trung Vương mãi mãi tồn tại.
Chúng con may mắn hơn các bạn Trung Vương
khác là chúng con được ở gần bên Cô trong suốt
hai mươi mấy năm qua. Chưa có buổi họp mặt
Trung Vương nào của chúng con mà Cô không
đến tham dự.

Mỗi lần chúng con đến thăm Cô, thầy trò
nói chuyện thật vui vẻ, cởi mở. Trong mấy tháng
gần đây Cô yếu nhiều. Chúng con đến thăm Cô,
nhìn mâm cơm còn nguyên, chúng con mỗi
người năn nỉ Cô ăn chút ít nhưng Cô không ăn.
Chúng con con hỏi Cô có còn nhớ Trung Vương
không, Cô nói: “Làm sao mà quên được Trung
Vương. Trung Vương ở trong tim
này. Khi nào chết thì mang theo ,
vừa nói tay Cô vừa vỗ nhẹ lên ngực.
Chúng con lại hỏi Cô có nhớ nhủ
gì với học trò Trung Vương không,
Cô bảo “Chúc các em hạnh phúc
trong mái ấm gia đình, con cái học
giỏi và các em thì thương yêu lẫn
nhau.” Những câu nói của Cô
chúng con xin ghi lòng tạc dạ.

Nhớ kỳ đại hội Trung
Vương Hải Ngoại tại Hoa Thịnh
Đốn vừa qua đã không biết bao
nhiều cụ Giáo Sư và cụ nữ sinh
Trung Vương ở khắp mọi nơi đã tề tựu về dự Lễ
Chúc Thọ của Cô. Chúng con có ngờ đâu đó là
lần cuối cùng Cô hiện diện trong buổi họp mặt
của chúng con. Thưa Cô, theo thông lệ thì sau Lễ
Hai Bà Trưng xong là chúng con đến thăm Cô.
Cô ơi, ngày mai là ngày lễ Hai Bà Trưng. Nhưng
Cô không còn đợi chúng con lại thăm nữa. Cô đã
ra đi vĩnh viễn.

Chúng con đau buồn và thương tiếc Cô
vô cùng. Chúng con cầu mong linh hồn Cô được
về nước Chúa và xum họp cùng Thầy.